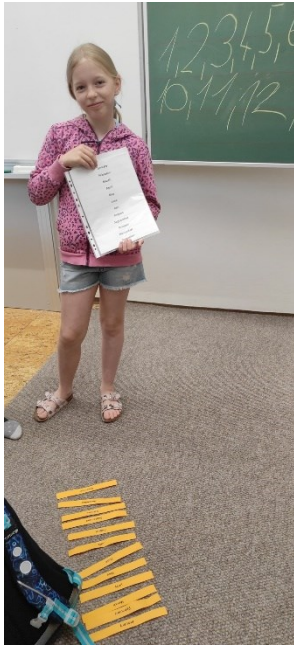

Den naruby

Den dětí jsem letos s dětmi oslavila tím, že jsme si vyměnili role a děti se staly pedagogy a učily. Největší zájem o role učitelů byl ve třetí třídě. Děti se střídaly asi po 5 - 7 minutách a vyučování bylo velice pestré. Většina mi předem předložila i skvělé přípravy, které jsme společně případně domysleli. Třetáčky si většinou brali inspiraci z mé výuky, ale čtvrtáčky už občas zařadili vlastní hry a děvčata ze sedmé třídy pak už byla naprosto skvěle připravena se svými vlastními aktivitami.

Myslím, že nejobtížněji se hochům táhla hodina v jedné z polovin sedmé třídy. Ač byli učitelé bezva a snahu měli velikou, podcenili přípravu a improvizace jim úplně nefungovala. Tuto skupinu tvoří především hoši a přesvědčit je k nějaké aktivitě není vůbec snadné. Co si budeme povídat, nejvíce si užívali toho, že mi mohli říkat Jano. A já je provokovala tím, jestli si mohu kousnout v hodině, protože hlavně u hochů ze sedmé je to klasika, nestíhají snídat a druhou vyučovací hodinu již umírají hlady a škemrají o jedno kousnutí. Druhostupňáci už byli občas skvělými parťáky a v některých dětech jsem již viděla možné budoucí učitele. Jsou to již osobnosti s vlastním přístupem. Ti malí ještě často v gestech a vyjadřování zrcadlili svoji paní učitelku angličtiny, no, někdy to byla legrace, jak jsem se v nich poznávala.

Všem „vyučujícím“ děkuji za nasazení, většině za skvělou přípravu a některým i za inspiraci. Snad jste si to užili stejně jako já. Vždyť ono něco druhým předat, to je radost. A nemusí to být vždy jen vědomosti! Někdy stačí i úsměv a porozumění. A toho bylo na rozdávání. Tak pěkně rozdávejte dál...

Mgr. Jana Skácelová